

szám.

KIS LAP

MAMA NÉVNAPJA. (Lásd a 398. lapon.)

HÁROM TESTVÉR.

— Beszélyke. —

KARÁCSONYI kedves ünnep közeledett s az emberek szép karácsonyra készülhettek; fagyott, havazott, igazi zuzmarás tél kezdett uralkodni, amilyen illik a karácsonyhoz.

Az igaz, hogy nem mindenki szereti ám a fagyos, zuzmarás téli napokat, mert hogy szerethesse, ahhoz szükséges jó meleg szoba, a kályhában pattogó tűz, aztán jó meleg ruházat. Pedig nem mindenkinek van ám módja mindezekben és főleg az olyan nagy városokban, mint Budapest, sokan, nagyon sokan vannak, akik fázhatnak s nincs hol megmelegedniök. Azonban Tél bácsi ezzel nem törődik és fagyos lehellete utóléri azt is, aki didereg és nem tud menekülni előle.

A főváros egy félreeső szűk utcájának egyik kicsinyke házikójában, hátul az udvari szobák egyikében a sarokban összekuporodva ül egy kis leányka. A szobában, ámbátor már rég beesteledett, nem ég gyertya; sötétség s mély csönd uralodik, csak néha-néha hallatszik halk sohajlás.

— Oh! úgy fázom . . . éhes is vagyok . . . és olyan rossz itt a sötétben! . . . És az mindennap így van, talán nem is lesz soha másképp!

A kis leányka sohajtott föl így, aztán megint sokáig hallgatott, a szobában csak halk mormogás hallatszott néha — egy szép fehér czicza dorombolása. Ott ült a kis leány ölében, szorosán egymáshoz simultak, mint igaz barátok szoktak, ha egymást vigasztalják. A czicza, őszintén megvallva,

nem szorult semmi vigasztalásra, sőt igen pompásan érezte magát kis urnője ölében; a leánykának azonban igazán vigaszul szolgált, hogy a szelid állatkát simogathatja s legalább hozzá beszélhet.

— Még várunk kell, cziczuskám, még csak hét óra . . . Katicza csak nyolcz órakor fog hazatérni . . . Károly pedig soha sincs itthon . . . pedig most nincs munkában . . . itthon lehetne . . . Szegény Károly! Bárcsak találna munkát, hogy kereshetne valamit.

Mély sohaj követte e szavakat, aztán megint csönd lett . . . de alig mult néhány perc, léptek zaja hallatszott kint az udvaron. A kis leány figyelt s fölemelkedett, midőn pedig az ajtón kopogás hangzott, gyorsan letette öléből a cziczát és sietett az ajtóhoz, hogy kinyissa. Sietett, de azért csak nagyon lassan jutott előre s most már láthatjuk, mért ült a szegény gyermek itt oly magányosan, míg mások kint jártak-keltek, — sánta volt, oly nagyon sánta, hogy csak kínosan birt keresztülvergődni a szobán.

Valaki belépett a szobába s rögtön megszólalt:

— No's, hát ez mi? Olyan sötét van itt, hogy harapni lehetne. Milike, hol vagy? Mért nem ég a gyertya? Aztán be sincs fűtve . . . micsoda dolog ez? Hideg van ám odakint! Brrrr!

— Mindjárt gyujtok gyertyát, kedves Károly . . . oh! szerettem volna már régen . . . de Katicza megtiltotta, azt mondta, hogy ülhettek sötétben is, nem dolgozom semmit, a gyertya pedig drága. Oh! Olyan rossz egyedül, sötétben lenni!

Fáztam is nagyon, de Katicza haragszik, ha sok fát elégetek a kályhában.

— No persze! Majd megrakom én mindjárt a tüzet, szólt Károly.

A kályha felé indult, de hirtelen megbotlott valamiben s majd elesett, ugyanekkor pedig a szegény czicza rettenetes rivalkodásra fakadt, mert Károly rátaposott.

— Ejnye, haszontalan állatja! Mindig láb alatt botorkálsz! Bizony elkergetnélek a házból ha nem tudnám, hogy mind hiába, mert az ilyen macska visszatér még akár a szomszéd megyéből is.

— Igazán? Azt hiszed, Károly? Oh, ennek nagyon örülök, mert sokszor félttem, hogy kedves cziczám eltéved az utczákon, nem talál többé haza s elvesztem egyetlen jó barátomat.

— Egyetlen jó barátodat? Szép dolog, hogy ilyet mondsz testvérednek.

— Oh, kedves Károlykám . . . nem úgy értettem . . . hanem úgy, hogy csupán e kis macska van mindig velem, mikor reggeltől egész estig elhagyottan, magam ülök itt a szobában s csak vele beszélgethetek.

Ezalatt meggyújtották a gyertyát s látni lehetett a két testvért. Károly izmos termetű, vidám képű fiu volt, Milike halvány, gyöngye kicsi leányka, kinek arczán meglátszott a betegség.

Károly még mindig azon a helyen állt, ahol a macskában megbotlott volt — gondolkozott valamin, kis huga utolsó szavain. Valóban, ez a szegény beteg kis gyermek egész nap egymagában buslakodik, ki nem mehet még a ház elé sem, nincs egyetlen játszótársa, nincs semmi

mulatsága, — igazán, nagyon szomorú az élete.

Károly jószívű fiu volt, igazán szerette hugocskáját, de bizony keveset tehetett érte. Asztalos mesterséget tanult s nem rég szabadult föl; most már legény volt, — igen ám, de hetek óta nem volt munkája. Sorba járta a mestereket, de sehol sem kapott alkalmazást s minden este üres kézzel tért haza. Nem esett kétségbe, biztatta magát egyik napról a másikra s megmaradt jó kedvűnek. Most is, midőn Milike sápadt arczát látta, csak rövid időre komolyodott el, aztán vidáman mondá:

— Fáztál a hideg szobában, ugye kicsikém? No mindjárt meleg lesz, megállj csak!

A kályhához lépett s jókora tüzet rakott, mely csakhamar vigan pattogott.

— Ugy-e pompás?

— Nagyon jó, szólt Milike a tüznél melengetőzve, de Katicza majd haragudni fog, hogy sok fát elégettünk. Tudod . . . ő tart most minket . . .

— Kötelessége, ő a legidősb testvér. Majd ha munkát találok, én is adok pénzt a háztartásra. Most jöjj ide az ölembe és beszélj el, mit csináltál egész nap?

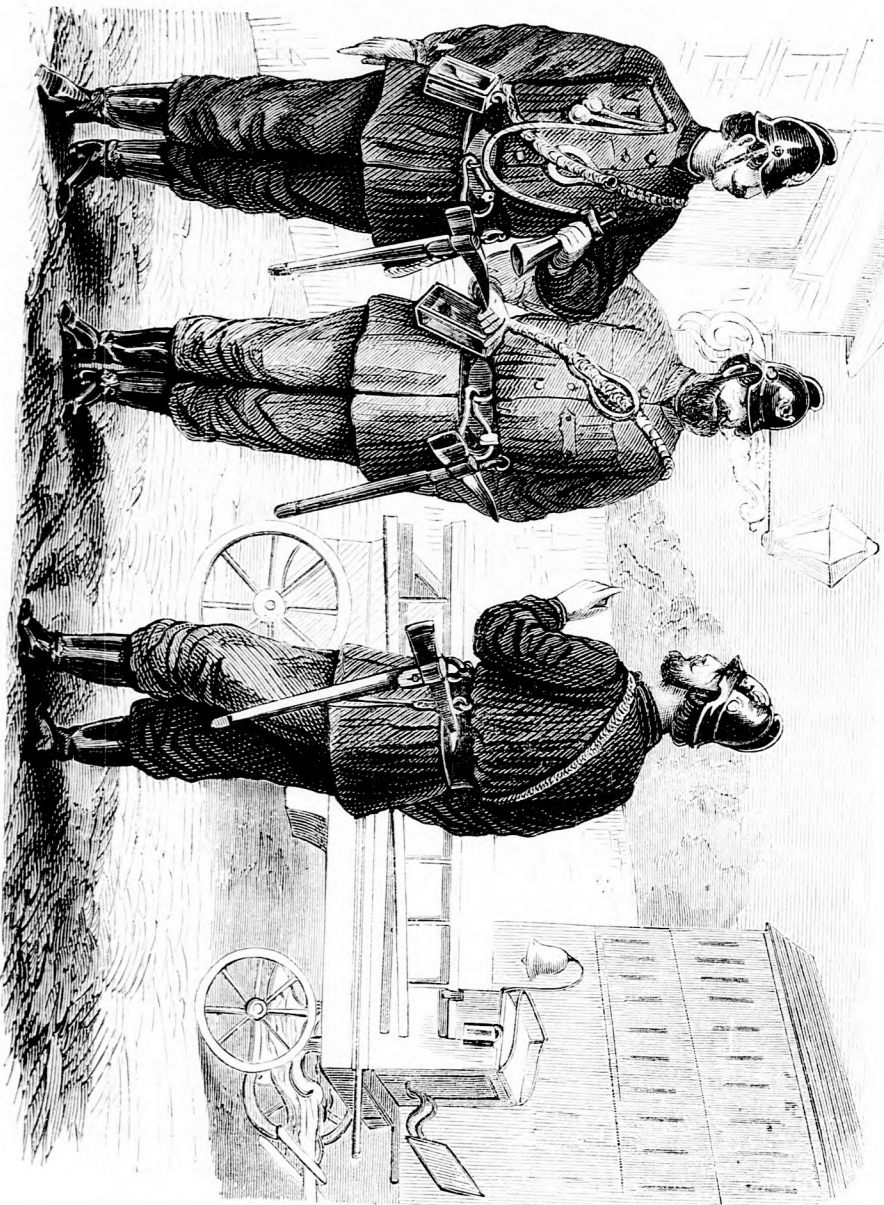
— Hát . . . hát semmit . . . csak úgy gondolkoztam.

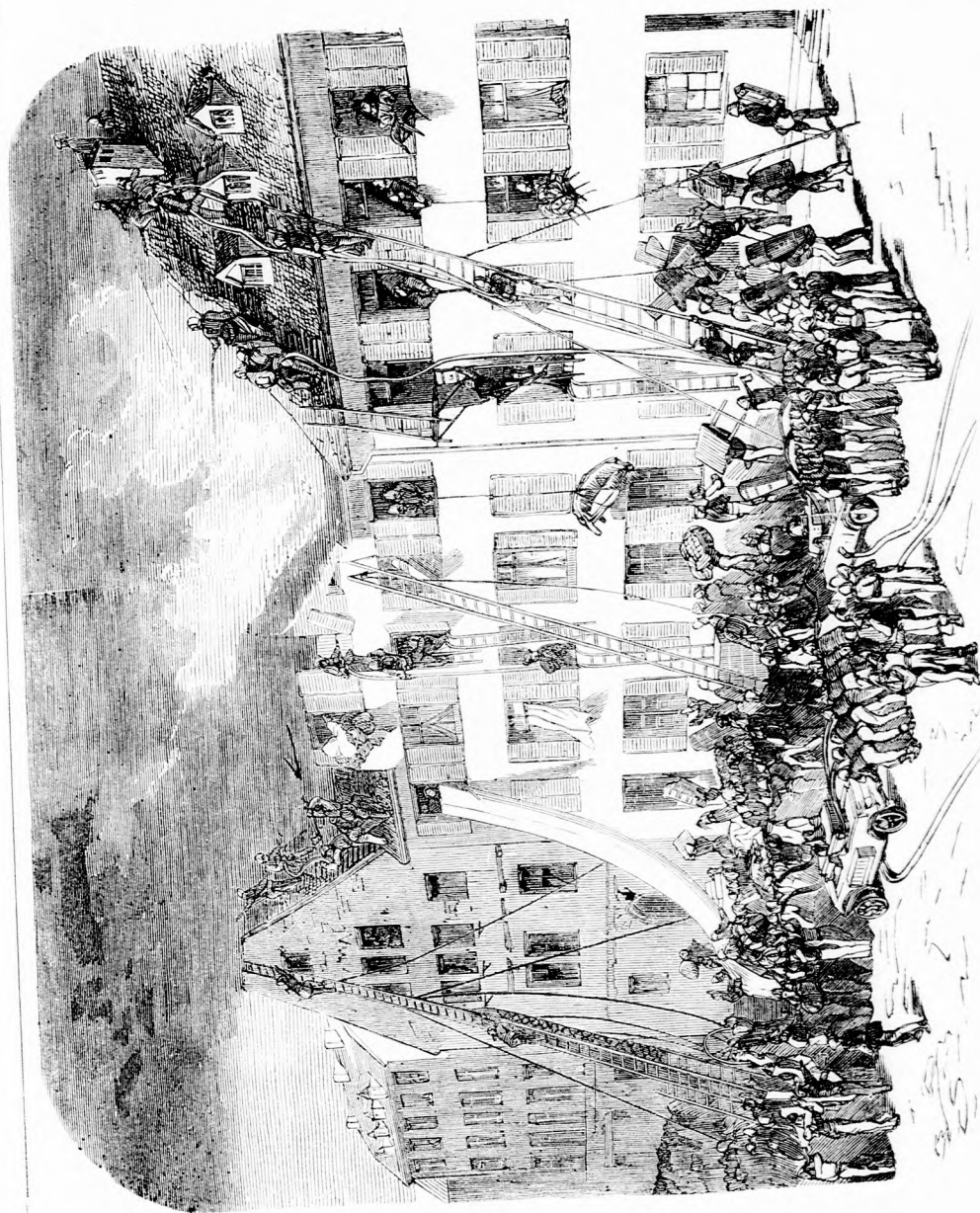
— Miről?

— Oh . . . eszembe jutott, hogy tavaly ilyenkor még nem voltam ily szomorú . . . akkor még élt kedves mamánk s készített nekem szép karácsonyfát . . . ugy-é, most nem fog a Jézuska hozzánk jönni?

(Folytatása a 390. lapon.)

A TŰZOLTÓK. (Lásd a 397. lapon.)

A TŰZOLTÓK MUNKÁJA. (Lásd a 397. lapon.)

(Folytatás a 387. laphoz.)

— Hm! bizony nem hiszem, szólótt Károly kissé elkomolyodva. Hanem tudod mit? Ha nekünk nem is lesz, nézzük meg, milyen lesz a mások Karácsony fája? Minden utcza tele van néppel, holnap van karácsony estéje, most vásárolja be mindenki holnapra a sok szép holmit. Meglásd, mily szép!

— Igen . . . de tudod Károly, én nem bírok sokat járni . . .

— Hát aztán? Nem emlékszel, hogy a nyáron kivittelek egészen a ligetbe?

— De akkor meleg volt . . . most pedig nagyon hideg van s nincs téli ruhám . . .

— Azon is segítünk.

Ezzel Károly fölkapta az ágytakarót s belepolyázta Milikét, mint valami kis babát, úgy hogy csak az orra és szemei látszottak ki. Aztán ölbe kapta és megindult vele.

— De nagyon nehéz leszek, kedves Károly . . .

— Az ám . . . épeu mint egy maroknyi pehely.

Kiértek a kapun s aztán mentek a fényes utcák felé, hol a ragyogóan kivilágított boltokban tömérdek ember járt ki és be; a kirakatokban ezerféle szép holmi volt látható, játékok, ruhák s Milike, ki már hónapok óta nem volt kint a szobából, néma gyönyörrel bámulta a sok szép portékát. Károly meg-megmagyarázta neki, hogy egyik-másik tárgy micsoda s a kis leány beírte ennyivel is; nem jutott eszébe sem, hogy megkívánjon valamit; elég volt neki az öröm, hogy mindezt láthatta s nem hiszem, hogy a sok ember

közt, aki ott a sok szép és drága holmit vásárolgatta, csak egy is boldogabb volt mint Milike.

De Károly nem volt annyira megelégedve s titkon így sóhajtott magában:

— Mégis bosszantó, hogy épen most, Karácsony idején nem tudok egy kis pénzt szerezni s nem vehetek semmi ajándékot szegény kis hugocskámmak!

Ezen azonban nem lehetett segíteni s miután a kis leány eleget körülnézett a világban, végre hazafelé kellet indulni, annál inkább, mert erősen kezdett havazni. Mire lakásukhoz értek, Milike egy óriási hógömbnek látszott Károly ölében s a kis leánynak ez is nagy mulatságot okozott, mert eddig ő csak az ablakból nézte mindig a hópihéket, nem játszadozott velök, mint más boldog gyermekek. Vigan nevetgélt, ami bizony régen, nagyon régen nem esett meg rajta, úgy hogy midőn a kapu előtt épen találkoztak Katicza nénjökkel, ez egészen elbámolt a szokatlan dolgon.

(Vége követk.)

FÖLDRAJZI TALÁLÓS MESÉK.

E latin szóból „Amore” egy fél-sziget nevét kapjuk.

Melyik fél-sziget az?

*

E szóból „Oran” egy olaszországi folyam nevét kapod.

Melyik folyam az?

*

E magyar város-névből „Várad” ugyancsak egy magyarhoni folyam nevét kapod.

Melyik folyam az!

EGY ZUHANÁS A SÖTÉTBEN.

— Beszélyke. —

BÉLA, kérlek! Mindjárt leszórod a virágcserepeimet! És épen az én kedves rózsatőmet, mely most tele van bimbókkal! Kérlek ne kapaszkodjál be az ablakon, nyitva az ajtó, bejöhetsz.

— Ne félj semmit, Iluskám, nem lesz semmi baja a rózsatődnek. Sokkal mulatósabb így az ablakon át bemenni.

— Igen, de tudod, hogy apácska már egyszer figyelmeztetett, ne tedd ezt, mert így megmutatod más fiuknak, hogy itt az ablakon be lehet kapaszkodni a házba... s ez még gonoszságra csábíthat valakit.

— Mondom, ne félj semmitől. Így ni! Lásd, bent vagyok s a virágoknak semmi bajuk: kiint pedig nincs senki, aki látta volna, hogy az ablakon keresztül másztam be.

A város szélén, csinos kertől környezett házban folyt e beszélgetés Ilonka és Béla között. Béla urfi azonban csalódott, ha azt hitte, hogy senki sem látja. Szemben, a szomszéd kert sövénye alatt meghúzódva állt két szegényes öltözetű gyermek s ezek jól látták, mint kapaszkodott föl Béla a jókora magasságban levő ablakba.

Az idő már télies kezdett lenni, egész nap eső esett s a szél hidegen süvöltött. A két gyermek ott a kerítésnél szorosau egymáshoz simult s jó ideig hallgatag maradt. Végre a kisebbik, egy alig hat éves leányka megszólalt:

— Nézd csak, Józsi, igazi rózsza az ott az ablakban? Hiszen most már nem nyílnak a rózsák, ugy-e?

— Ugy van; de ezt alkalmasint mesterségesen ápolták a szobában... hanem most menjünk tovább, Rózsikám... jó lesz, ha haza még... nagyon hideg van. Szegény édes anyánk nyugtalan lesz miattad.

— És te... te nem jössz haza?

— Még nem... még kissé járok az utcákon, talán akad valami szerencse. Megigérttem anyáknak, hogy keresek munkát s míg ő beteg, legalább egy kis kenyérré valót szerzek, de ma nem volt szerencsém, még egy krajczárom sincs!

Rózsika hazament. Józsi pedig erre arra bolygott az utcákon; egy helyen sok munkás zsákokat hordott szekerekről a raktárba; kínálkozott, hogy majd segít, de csak nevettek rajta. Így járt több más helyen is, végre egészen beesteledett, az utcákon már kevés ember járt, a boltokat bezártak s Józsi is nagy szomoruan hazafelé indult, midőn két urias öltözetű fiatal ember haladt el mellette.

— Bizony nagyon rösteltem, hogy annyira megfélemedkeztem a dolgról, szólt az egyik ifju. Jolánka hugom méltán fog neheztelni, hogy nem váltom be szavamát.

— Most már mind hiába, kedves barátom, felelt a másik. A virágáros bolt be van már zárva. Egyébiránt még kérdés, valjon a virágárosnál is kaptál-e volna nyíló rózsatőt?

— Oh igen, láttam e napokban... s akkor gondoltam is arra, hogy megveszem hugocskámnak nevenapjára, de szépen elfeledtem. Boszantó.

E pillanatban egy szegényes öltözetű fiu közeledett a két ifjuhoz. Ez pe-

dig nem volt más, mint Józsi, ki így szólt:

— Bocsánatot kérek... én tudnék egy szép kis rózsátót szerezni... tele bimbókkal.

— Igazán? szólt az egyik ifju örömmel. Nagyon derék gyerek volnál. De nekem még ma este kell, legfőljebb egy óra mulva.

— Itt lesz egy óra mulva. E helyen fogom várni.

— Jól van, eljövök. Ha csakugyan meglesz, jól megfizetem. — Addig látogatást teszek Gábor bácsiéknál. Isten veled, Jenő.

A két ifju elvált s az egyik bement a házba, mely előtt épen álltak, a másik pedig tovább sétált. Végig ment az egész utcán, aztán a másik és harmadik utcán is, míg végre a város szélére jutott s itt egy csinos kerttől környezett házba lépett.

Egy vidám kis léány sietett üdvözlésére.

— Isten hozott, kedves Kálmán! Épen hozzátok akartam menni, de mert oly csuf esős az idő, csak levélben gratu-

láltam Jolánkának nevenapjára. Ha hazamegy, mondd meg neki szóval is, hogy szeretettel emlékeztem meg róla.

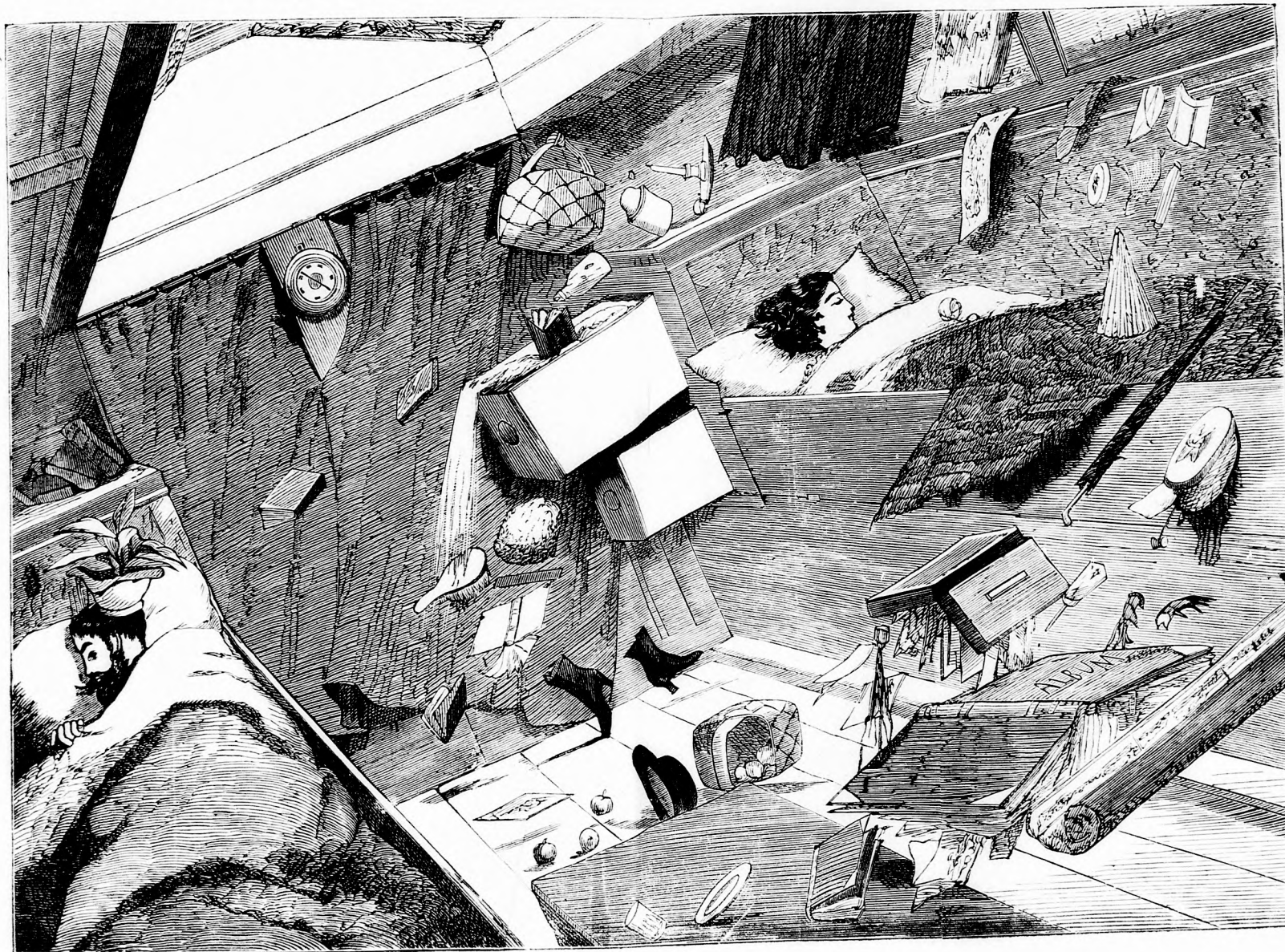
— Mennyivel jobb vagy te nálamnál, kedves Iluskám! felelt Kálmán.

— Hogy-hogy?

— Képzeld csak Néhány nappal ezelőtt megígértem Jolánka hugomnak, hogy nevenapjára veszek neki egy szép rózsátót, ami most már ritkaság, nyiló rózsákkal. Azért ígértem, mert épen látam egy virágárusnál. De képzeld az én rettenetes feledékenységemet! Csak most este jutott eszembe, mikor a virágárus boltja már be van csukva!

— Oh, csak ez a baj? Ezen könnyen segíthetünk, sőt csupán csak én segíthetek, mert azt a rózsátót kedves mamácskám tegnap megvette nekem. Nagy örömem lesz, hogy kedves Jolánkámnak adhatom. Várj csak, mindjárt elhozom.

— Nem, ne bántsál, kedves Iluskám. Már gondoskodtam, hogy nekem is legyen. Egy szegény fiu ígérte, hogy szerez számom-

NYUGTALAN ÉJSZAKA A TENGEREN. (Lásd a 395. lapon.)

ra ilyen virágot s úgy vettem észre, azzal a szegény fiuval még jót is teszek, ha néhány tizeskét adok neki virágjáért. Nem esalom meg szegényt... olyan szerencsétlennek látszott!

Alig mondá ki e szavakat, midőn kiülről egyszerre tompa zuhanás s mindjárt rá fájdalmas kiáltás hallatszott. Az ablakhoz siettek — de kint már ismét mély esőnd és sötétség uralkadott.

Azonban mások is hallották a zuhanást s néhány percczel később mindnyájan kint voltak s lámpással világítva, keresték, ki vagy mi zuhant le és kiáltott idekint. Nem kellett sokáig keresniök, — az egyik ablak alatt ott találtak egy alélt fiut elterülve a földön, fején egy nagy sebből vérezve. Mellette összetört virágcserep — a szép rózsatő. Honka rózsatője!

— Nini! szólt Kálmán, hiszen ez az a fiu, aki nekem megígérte, hogy szerez számomra egy szép rózsatőt! Most már értem a fiésköt! Láttá a virágot itt az ablakban, el akarta lopni s aztán nekem eladni.

Józi — mert csakugyan ő volt — épen ekkor eszmélt föl és hallotta, amit Kálmán mondott. Zokogva hebegé:

— Oh... legyenek irgalmasok... még soha sem tettem ilyet életemben... oh! mit fog jó anyám mondani! Ő érte vetemedtem e gonosz cselekedetre... hogy egy kis pénzt szerezzek számára... ez is csak azért jutott eszembe, mert ma dél-

után láttam, hogy egy fiu bemászott itt az ablakon... azt hittem, én is épen úgy megtehetem...

Béla fülig elvörösödve földre sütötte szemeit, mert atyja e szavaknál szigorú pillantást vetett reá. Mennyire szégyelte, mennyire bánta most már, hogy oly kevésebe vette szülei intését! Ime, ő mutatta meg az utat, melyen a szegény fiu gonosz tette tévelyedett.

De az apa most nem szólt semmit és arról sem lehetett szó, hogy a kis tolvaj fiut büntessék. Estében oly súlyosan megsérült a fején, hogy csakhamar ismét eszméletlenül lerogyott s be kellett vinni és ápolni.

Béla atyja mindjárt másnap utána járt a dolognak és megtudta, hogy a kis tolvaj fiu anyja valóban egy igen szegény, de becsületes özvegy asszony, ki csakjóra oktatta gyermekeit. Hogy Józi mégis oly csuf tettet követett el, azt csak nagy szükség és a Béla roszt példája okozta. Elhatározta tehát, hogy nemesak nem bántja a szegény családot, hanem segíteni fogja, hogy többé ne szenvedjen szükséget.

Maga Béla is iparkodott, hogy lehetőleg jóvá tegye a bajt, melyet gondatlansága által részben ő okozott. Ápolta a beteg Józsikát, míg náluk feküdt és azután jó barátságot kötött vele, neki adta zsebpénze felét, úgy hogy iskolába járhatott, vehetett magának ruhát és könyvet és derék ember vált belőle.

G A L A M B E T E T É S.

— *Kínai rajz után.* —

(Képpel a 400. lapon.)

HOANG-LI a mama neve,
S kis leánya Lang-Ilang.
Mind feléje száll a duceből,
A sok tarka, kis galamb.
Mennyi kellem, mennyi csin!
Csin, csin.

Tele a tál buza-szemmel,
(S a tál finom porcellán!)
Óda tartja most élébök,
S ugy örül a kis leány!
Mennyi kellem, mennyi csin!
Csin, csin.

Pik, pik, pik, — szedik a magot.
S turbékolnak boldogan:
»Nincs is olyan asszonykája
Senkinek, mint nekünk van!«
Mennyi kellem, mennyi csin!
Csin, csin.

Jó mama a jelenetet
Nézi kedves-boldogan.
Kormos képü, esiga farku
Mopszlik nézik komolyan.
Mennyi kellem, mennyi csin!
Csin, csin.

NYUGTALAN ÉJSZAKA. A
TENGEREN.

(Képpel a 392—393. lapokon.)

JÓ ÉJSZAKÁT kívántak egymásnak, aztán
lefeküdtek és el is aludtak szépen. De
a csöndes álom ugyancsak rövid ideig
tartott, — egyszerre tánczolni kezd az
egész szoba, recseg-ropog minden, bomlik

hull, ami széken, asztalon, álványon nyugodt,
— no mondhatom, jó éjszaka volt!

Kellemetlen mulatság volna, ugy-e,
ha minket érne efféle meglepetés, midőn
este azon reménnyel feküdtünk le, hogy
csöndesen pihenünk az éjjel. És lám, az
a két ember, kit a rajzon látunk, még csak
meg sem mozdul, hanem fekvé marad s
legfeljebb boszankodva bámulja, milyen
bolond tánczra kerekedett velök a szoba.
Igen bizony, eltűrik, mert egyebet nem
tehetnek, nincs hova menekülniök, mert
hajón utaznak a tengeren.

Aki tengeren hosszabb utat tesz,
annak meg kell barátkozna az efféle kel-
lemetlen mulatságokkal. A tenger csak
nagyon ritkán csöndes egészen, mindig
hullámzik kissé, de ezt végre megszokja
az utas és jól alszik mellette. Egyszerre
azonban szélvész kerekedik s fölkavarja a
tenger hullámaait; a hajó ijesztő recsegés-
sel hánykódik ide-oda s aki először van a
tengeren, azt hiszi, mindjárt vége minden-
nek, a hajó szétszakad, mindnyájan oda-
vesznek. De a hajó erős ám s akármily
dühösen hányják a hullámok, csak buk-
fenczet vet, azért nem mállik szélvel.

Bent azonban a hajó belsejében ter-
mészetesen nagy fölfordulás támad; min-
den, ami nincs odaszögezve, tánczra kere-
kedik, leesik, gurul, összeütkezik más
tárgyakkal, törik és csak még jobban
ijesztgeti az utast. Hanem azért az utas
mégis szépen bent marad, — mert hová
mehetne? Legföljebb a hajó födélzetére,
esakhogy ott még gonoszabb mulatság
várna, mert az óriási hullámok sokszor
keresztül csapnak a hajón s lesöpörnek
róla mindent a tengerbe. Még a tapaszt-
alt, izmos matrózoknak is vigyázniok kell,
hogy bajuk ne essék.

Nincs tehát más hátra, mint szépen
végig szenvedni a nyugtalan éjszakát. A
szélvész végre lecsillapodik, a hajó ismét
nyugodtabban uszik a vizen s ekkor aztán
annál jobban esik az üdítő álom.

HORGÁSZAT.

Bár megtiltotta az anyja:
Mit bánja azt Rontó Palya!
»Part hadd legyen meredek,
Horgászni mégis megyek!«

Part szélére áll ki legott,
Vizbe lóditja a horgot.
Van kenyere, van vaja,
Eszik s horgászik Palya.

Folyó partján hogy megjelen:
Letelepszik kényelmesen.
»Hop! Horgászunk, ihaja!«
Igy kiált Rontó Palya.

Egyszerre — zsupsz! . . . Part széléről
Pál barátunk vízbe szédül!
Messze hangzik el jajja:
Megjárta Rontó Palya.

A vízből feltápáskodik,
Parton fel is kapaszkodik,
Dereka fáj, esorg haja...
Hogy mégysz haza kis Palya?

Biezeg haza sántikálva;
Lueskos, rongyos a ruhája;
Nem esett vón ilyen baja,
Ha szót fogad a Palya.

TÜZOLTÓK.

(Képekkel a 388. és 389. lapokon.)

NEMCSAK budapesti kis olvasóim ismerik a derék bátor férfiakat, akik sietve mennek segítségre, mihelyt fölhangzik a vészkiáltás: »tűz van!« A vidéken is számos városban vannak már tűzoltó csapatok, hogy bátor önfeláldozással megmentse embertársaik vagyonát, sőt gyakran életét is a veszedelemtől.

Városokban, ahol magasak a házak, nehéz mesterség a tűzoltás s hiába gyűlne össze akármilyen sok ember segítségre, nem tudna semmit tenni a tüzvész ellen, mely a magasban, a második, harmadik emelet fölött pusztít, és ha a ház lépcsőjére is elharapózott már a tűz, akkor a magashól nem menekülhetne többé senki és semmi, mert az ablakból leugrani biztos halál. De a hol a derék tűzoltók megjelennek, ott többnyire sikerül a nagyobb bajt elhárítani.

A tűzoltók izmos, bátor férfiak s előre gyakorolják magukat, hogy veszedelem idején tudják, mit kell tenniük. Fejükön erős vas-sisak van, mely megvédi őket a lehulló szikrák ellen; övükön erős esakány függ, melylyel szétbontják az égő háztetőket; hosszú kötél is van derekukon s ha valahol a magashól nem tudnak másképen lejutni, a kötél végén levő vashorgot beakasztják a falba vagy gerendába s úgy ereszkednek le.

Ezekon kívül sok másféle ezélszerü szerszámaik vannak. Legfontosabb természetesen a vízpuska, de ez nem csak olyan, hogy a földről egyenesen fellövelje a vizet az égő házra; sok ház olyan magas, hogy a vizsugár föl sem érne a lánghoz s alólul nem is lehetne a vizsugárt jól irányozni. A tűzoltók tehát roppant létrákon fölkapaszkodnak a szomszéd házak tetejére, hosszú tömlőket huznak föl maguk után s a vízpuska e tömlőkbe szoritja föl a vizet s a tűzoltó fönt a magasban

irányozza a vizsugárt úgy, hogy mielőbb eloltja a veszedelmes tüzet.

Mialatt az egyik csapat fönt a háztetőkön fojtó füstben, égető lángok közt dolgozik, mások bemennek a szobákba s ha a lépcsőn már nem lehet járni, az ablakon keresztül mentik meg az embereket és becses portékáit, de nem úgy ám, hogy ledobnák az utcára, mert ebben nem volna köszönet; hanem különféle alkalmas eszközökkel bocsatának le mindent a magasból. Az egyik rajzon látjátok, hogy egy másodemeleti ablaknál egy roppant hosszú zsákforma valami nyulik le egészen a földre; ez valóban nem egyéb hosszú zsáknál s ezzel még a leggyöngébb kis gyermek is baj nélkül lejut a magasból: fönt bedugják a zsákba s ebben szépen lecsuszik egészen a földre, hol a hosszú zsáknak másik nyílásán kibúvik.

Nem ritkán megesik, hogy egy-egy bátor tüzoltót fönt az égő háztetőn baj éri; de a derék férfiak azért nem ijednek meg és mindig készek segíteni, a hol veszedelem fenyeget.

MAMA NÉVNAPJA.

(Képpel a czimlapon.)

Jgy Juliskám! Összekalapáltam
A kis állványt végre valahára!
A rózsátöt hozhatod is bátran;
Fogd erősen, jól vigyáz reija!
Azt hiszem, helyét jó kitaláltam.
Oh, mi kedves meglepetés várja
Ha ajtót nyit s a szobába lépve,
Rózsátövünk tün legott szemébe.

Egy kedves, jó anyát ünnepelni:
Nincs is ennek az örömmek párja.
Ujongatva elébe repülni,
Boldogan ha karjait kitarja:
Örömeinek lélekből örülni
Ha gyermekit kebelére zárja.
Ah, mi édes örömet szerezni,
Szerettetni és viszont szeretni!

MEGFEJTÉSEK ÉS MFGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XI. köt. 22-ik számában közölt földrajzi föladvány megfejtése:

„Malta.“

Helyesen fejtették meg: Majláth Gusztáv, Obetko Lujza és Paulina, Bernát Szeréna, Lajos és István Vámosy Zoltán, Kintzig Janka, Popper Gyula, Schröpfer Etelka, Boronkay Dezső, Pick Ernő, Kiss Etelka, Buzogány Marika, Okolicsányi Margit és Erzsi, Sembery Miklós, Hartenstein Paula, Kunstadt Jakab és Majer, Kármán Zoltán és Aladár, Stern Armin és Vilmos, Vimmer N. és D., Farkas Szeréna, Rásky Béla, Záhorszky Margit és Irén, Okolicsányi testvérek, Vollák Adél és Janka, Frank Endre, Singer Adél, Landau Gyula és La-

jos, Koller Ilonka, Buday Etel és Sándor, Kohn Móricz, Sturm Teréz és Irma, Kreskay Pirooska, Klein Bernát, Majláth Antónia, Koczán Gábor, Gyeörgy Magda, Molecz Károly, Pollák Lajos, Bildhauer Róza és Andor, Almássy János, Kolliner Szeréna, Katona Linda, Lenke és Lajos, Rosenthal Emilia és Zsigmond, Burián Ilonka, Propper Berta, Pepi, Száli és Jenő, Stern József, Gutmann Hermina, Jenni és Dezső, Nehrebeczky Ilona, Okolicsányi testvérek, Nyiry Izabella és Gy., Kunst Gizella.

A »KIS LAP« XI. köt. 21-ik számában közölt számrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Katona Linda, Lenke és Lajos, Propper Berta, Pepi, Száli és Dezső, Fodor Irén, Nyiry Izabella, és Gy., Okolicsányi testvérek.

A „KIS LAP“ t. olvasóihoz!

Ismét egy új kötete a „Kis Lap“-nak közeledik vége felé. Már a tizenegyedik kötet lesz ez, mely a folyó év végével befejezését nyeri, s melyet az új esztendőben követni fog a tizenkettedik kötet.

Egész kis könyvtár az, amit Forgó bácsi hat év óta már nyújtott kedves kis olvasóinak. És évről-évre növekedett a „Kis Lap“ apró hiveinek serege s hiszem, növekedni fog még jövőben is, mert ha már eddig is sikerült szerencsésen megtalálni Forgó bácsinak a hangot, melyen kis hiveit oktatta mulattatja, még inkább bizhat benne ezután, mivel az eddigi tapasztalatok s a kis olvasóival való folytonos szellemi érintkezés világosan megmutatta az utat, melyen haladnia kell. Bizvást mondhatja tehát Forgó bácsi, hogy a „Kis Lap“ évről-évre jobb lett és mindinkább kedvesebb olvasmánya lesz ezután az okulva mulatni kívánó gyermekvilágnak, melynek szeretete, meleg ragaszkodása Forgó bácsi legédesebb jutalmát képezi.

A „Kis Lap“-nak a jövő évvel meginduló XII-ik kötete számára az érdekes és változatos közlemények hosszú sorozata van már készletben. Az első számban

„Két tűz között“

ezimmel hosszabb elbeszélés fog kezdődni, e mellett pedig kisebb beszélgetések, mesék, ismertető cikkek, költemények, művészi kivitelű rajzok kíséretében fogják követni egymást. Rejtvények, találós mesék és másnemű föladványok ezúttal is sűrűn adnak alkalmat a fejtöresre, a nagy pályaföladvány pedig, e kötet folyamában ismét diszes jutalmakkal int a nyertes megfejtők felé.

Hiszem, hogy mint eddig minden új kötetnél, most is megszorodva fogom együtt találni kis olvasóim seregét. A régi hivatásokat úgy mint az újakat egyenlő szeretettel fogadja körébe

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ művészi kiállítását régi törekvéseinkhez híven folyton magasabb színvonalra igyekeztünk emelni, oly finom rajzok és metszetek közlését határoztuk el, melyeknek költségesebb volta szükségessé teszi, hogy a „Kis Lap“ aránytalanul csekély előfizetési árát összehangzásba hozzuk a fokozott kiadásokkal.

De ezen ár-főlemelés oly csekély, hogy az előfizetési díj még mindig olyan olcsó marad, hogy a szerényebb sorsú is, úgy mint eddig, gyermekeinek áldozat nélkül megszerezheti.

Mert ez ár-főlemelés évnegyedenkint

csak 20 krajczár!

A „Kis Lap“ előfizetési ára tehát újévtől fogva:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.

Az előfizetési pénzek, (melyeknek beküldésére a postai utalványok használata a legcélszerűbb) az „Athenaeum“ kiadó-hivatalához, Budapest, ferenciek tere 7. sz. küldendők.

A „KIS LAP“ Kiadó-hivatala.

KINAI ANYA ÉS GYERMEKE. (Eredeti kínai rajz után.) (Lásd a 395. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.